

VASILJE GLOMAZIĆ
ANTIKLIMAKS

**VASILJE GLOMAZIĆ
ANTIKLIMAKS**

Izdavač:

Imprimatur d.o.o.

Mladena Stojanovića 4

Banja Luka

info@imprimatur.ba

Za izdavača: Boris Maksimović

Lektura: Sonja Lero Maksimović

Dizajn korica: Damir Omić

Fotografija na koricama: Aleksandar Trapara

Grafička priprema: Sonja Lero Maksimović

Štampa: Skandi s.p.

Za štampariju: Mladen Spasojević

Tiraž: 500

Godina: 2021.

ISBN: 978-99976-53-13-0

Distributer za Srbiju:

BIBLIONER d.o.o.

Dunavski kej 12, 11000 Beograd

office@biblioner.rs

011/3284-094, 066/802-13-32

Vasilije
Glomazić

ANTIKLIMAKS

ISPOVEST SA VRHA
GAUSOVE KRIVE

*Katarini,
za ljubav, podršku i filozofiju.*

Moja već četiri sata draga Džulijen, ako ova knjiga ikada ugleda svetlost dana, biće to zahvaljujući tebi i njemu. Ali više tebi nego njemu. I tek onda meni.

1. NOVI DOKUMENT

BILO BI TO još jedno putovanje u Rim utabanim rutom da nije bilo ljubopitljivih očiju koje su me bez ikakvog ustezanja proždirale. „Ja sam Ivona i u potrazi sam za plamenom Večnog grada”, klikta- la je kao ptica. Čapljasto dugih nogu, grlata i šarena, Ivona je bila adekvatna metafora vikend-putovanja u Rim – pompezna, kratkotrajna baklja od koje ostane miris dima u nosnim sluznicama. Herojski sam podnosio njenu prenaplašenu taktilnost, neurotično pipkanje musavog sedišta, sopstvenog lica i podlaktica svih sagovornika u poluprečniku od dva metra jer sam iščekivao njene ruke po sebi. Nošen potrebama primitivnog mozga, džiberski sam stezao rukodrža- če između autobuskih sedišta i sebao bicepsima ispod majice. Pomislio sam: „Šta mi ovo treba u životu? Opet.” Ta misao mi se nije svidela. „Zapravo, baš mi to treba u životu, uvek, a sada naročito iako to 'sada' nije ni u čemu drugačije od nekog predašnjeg 'sada', a ni budućeg.” Uvek mi nepotrebnu introspekciju umiri ta ohrabrujuća misao – nema prošlosti, nema ni budućnosti, mi samo prolazimo kroz špalir sačinjen od beskonačnih „sada”.

Rim je tog dana bio paklen, a ja nadahnut i ne znam tačno u kom trenutku sam pikantne trivije počeo da pretvaram u konfabulacije slobodnim stilom. Kako sam nailazio na masovno odobravanje, smeh i „ala je pametan i zabavan ovaj vodič” domundavanja, nastavio sam nemilice da impresioniram čitav autobus, a naročito svoj obeleženi cilj. Dovoljno raskravljeni ljudi mogu da progutaju svaku glupost misleći da im je servirana poslastica. Anekdota o hvatanju svih kardinala za mošnice novoizabranog pape posle konklave izazvala je eksploziju. Kikotanje i smeh se pretvaraju u razjapljene vilice i zgrčene dijafragme. „Nemojte, molim vas, da probudimo Franju, on voli da ušećeri u ovo doba, stariji je čovek”, poentiram na Trgu Svetog Petra, a preko raznesene mase iz poslednjeg reda me srću užarene oči.

Koji sat kasnije, u malom stanu specijalno namenjenom hitnim slučajevima, Ivona u poluležećem položaju noktom pravi brazde po mojim golim leđima.

– Dakle, oženjen a pravi sranja, lepo bogami. Ja to ne bih tolerisala.

Sležem ramenima.

– Biram te za papu, položio si test na mošnice. Najvišom ocenom, hahaha. Mnogo su ti lepe mošnice, nekako loptaste, pune semena. Kaže to toliko sočno da zamislim svoje testise kao dve velike pomorandže. Pripadne mi muka. Ivona na moju veliku žalost ne ume da ćuti. Ona jalovo pokušava da impresionira. Nesigurna je kad treba da stavi tačku pa dosoljava uprazno. Utiskuje mi nokat u meso i

osećam njen dah na vratu da me spopadne jeza. – Pa, pisac, šta kažeš kako je bilo?

– Vrhunski.

– Sa mnom je uvek tako. I bolje od toga. A, pisac, hoćeš li da mi napišeš knjigu? Samo za mene. Ili još bolje, objavi je nek ceo svet čita da je posvećena meni.

Kažem nešto neutralno, a opet tako da ona to protumači više kao da nego ne. Ne znam zašto jednostavno ne kažem ne. Pogledom tražim u koji ćošak sam bacio gaće. Taman da krenem ka njima osetim škrabanje po koži.

– Mnogo su ti lepa leđa, prava mužjačka, ali su nekako prazna, pa bila sam slobodna da napišem nešto. Ivona je bila ovde i tu će ostati.

Besi mi se o vrat i njeno telo me neprijatno vuče nadole dok kroz musavi prozor večno dosadni grad umire.

* * *

Gledamo se tek nekoliko sekundi, a ja se više ne sećam kako sam dospao ovde. Ništa pre ovog nije postojalo i znam samo da moram da krenem napred jer je neizdrživo. Piratski softver me posmatra bleštavošću virtuelne hartije i osećam probadanje u nabubrelim beonjačama. Lagao bih kada bih rekao da, kao i uvek u ovakvoj prilici, ne osećam strah. Grebe mi kožu i skraćuje dah. On proizlazi iz travestije Zenonovog paradoksa – pisanje ne postoji. Da bih napisao najbolju knjigu koju je svet ikad pročitao, moram prvo da napišem bar jedno poglavlje koje će

me katapultirati iz stolice. U letu ću napraviti trostruki salto sa dve cele torzije, pri doskoku se okliznuti o uglačan parket jer sam u sintetičkim čarapama i trensuću leđima tako da potpuno izgubim vazduh. I ne treba mi. Dišem nalet zadovoljstva koji postaje moj kiseonik. Takvo poglavlje iziskuje barem jedan vanvremenski pasus – jednu elaboriranu misao – nad kojom će čitalac u transu vrištati do potpunog otkaza glasnih žica i hospitalizacije. Najsilnije poglavlje na svetu zahteva najmanje jednu rečenicu koja bi mogla da stoji uramljena pored bilo koje raskoši unutar Luvra i da podupire Toranj u Pizi stabilnije nego egzaltirani turista na fotografiji. Toliko delotvoran mora da bude taj srebrni metak od rečenice da postaje apokrif prošlosti. Vergilije je to rekao. Amenhotep III iz osamnaeste dinastije faraona je to rekao. Leonida je to rekao kad su ga Persijanci proboli strelama. Isus je rekao Pontiju Pilatu u ilce. Zaratustra je tako govorio. Bil Gejts je to iskodirao kad su ga uhapsili zbog brze vožnje. Toliko treba da bude dobra ta rečenica da niko ne može da poveruje da sam je ja – najosredniji od svih osrednjih pisaca, ili kako smatra s rečima virtuozni Velizar Cvetković Bobota: „Onaj koji kao zaklan spava na vrhu Gausove krive skribomana” – smislio. E takva jedna rečenica traži reč sa velikim R. To nikako ne može biti pupak, ne daj bože čmičak, čir ili bilo kakva reč koja mami na posramljeno crvenilo lica, tera jezik da se ugane, stavlja usta u ponižavajući položaj, a pljuvačku lansira preko usana pravo u lice čitaoca. Reč sa velikim R mora istovremeno da puca i miluje. Bič mazohisti, poziv u rat onom ko je sve izgubio. I kralju i prosjaku da odgovara – jedna

svrsishodna lepotinja: praskozorje, sladostrašće, gizdavost... Da natera sinaptičke transmitere u galop po moždanoj mreži. Takva vrhovna reč želi slovo na savršeno odabranom mestu. Sada se stvari izrazito komplikuju. Slova su kao tek rođene bebe zamotane u čaršave i optimizovano naslagane u porodilišnim boksovima. Nužde nekontrolisano i dernjaju se tako da im se vidi grlena resica. U toj šumi teško je izabrati svoje, još teže ono pravo.

Pišljivo slovo, da bi se otelotvorilo u dokumentu, potreban je znoj rudara koji vlada velikom lopatom. Reći će neko: „ASCII, nepogrešivi alhemičar koji pretvara ljudski jezik u mašinski, to uradi brzinom svetlosti ili nešto sporije ako je računar kanta za đubre.” I taj neko će biti u krivu. Da bi se alhemičar probudio, potrebno je spustiti prst na željenu tipku. Ta alhemija nije ništa drugo do zakon održanja energije – njena ukupna količina u izolovanosti ostaje ista bez obzira na tlapnje i nečasne namere, a krajnja je posledica željeno slovo na ekranu uz jedva povećanu temperaturu na kontaktnoj površi jagodica i plastike. Da se spusti prst na slovo, neophodno je da mozak izda naredbu i pokrene ga ka željenom odredištu. Tu nastaje nesklad jer uvek postoji makar mikronski razdor između inicijalne zamisli i krajnje manifestacije. U tom tričavom delu vremena dok prst putuje do željenog slova desi se da se zamisao otrgne, mutira i prvobitna namera postane nešto sasvim drugo. Svakim budućim slovom, svakom rečju, rečenicom, paragrafom i poglavljem, pisac se sve više udaljava od početne zamisli.

Prazan papir je otvoren kofer u koji treba potrpiti neophodštine i nepotrepštine za dugo putovanje u prostor nakrcan nepoznanicama i iznova testirati sve dotad uzeto kao činjenično. Kakav ću se vratiti sa tog putovanja? Šta će se pojaviti kad stavim poslednju tačku ujedno je najbolji izazov i najveći strah koji mogu da zamislim.

A da, Aristotel je rekao da Zenon nije u pravu. Pisanje, nažalost, postoji.

2. HORMON PROKRASTINACIJE

„LUTOR”, MOJ ČETVRTI i najprihvaćeniji roman, pisan je na takav način da, kada bi proces nastanka posmatrao neki opšteprihvaćeni bog produktivnosti, nek bude to Stiven King, nesrećnik bi se istog momenta načinio kipom od preneraženosti. Nije problem u tome što sam jedan veoma inteligentan triler spakovan u dvestotinak stranica pisao više od tri godine, već kako sam to činio. Devetu glavu pisao sam sedam meseci, ne zato što nisam znao kuda da pošaljem glavnog protagonistu, manijakalno opsesivnog cinika, Lutora Frimena, već zato što sam želeo da mučeći sebe stavljam i njega na patnje. Poznajući njegovu hiperaktivnu prirodu, znam da je kipteo od besa kada napišem tek jednu rečenicu i pobegnem. Nema me tri dana za računarom, radim od devet do pet preglupe administrativne poslove u Lidijinoj agenciji Evropa turs, posle pet razrađujem vikend-turu na Ohridsko jezero, žongliram ženska imena iz telefonskog imenika, planiram trideset dve nove knjige, davim se u plimnom talasu razbibrige i ispraznosti, plačem jer nikad neću uspeti ono što hoću, plačem još jače jer nisam ni siguran šta hoću, znam samo da svi drugi pišu kao blesavi, ne samo

King, svi oko mene manično klešu desetine stranica dnevno, čujem taj odvratni zvuk rasklimane tastature, čujem škripu olovke kako useca hartiju, pišu čak i oni koji olovku drže kao čekić, pišu slepi i nepismeni, melje štamparska presa, ispadaju listovi umiveni mastilom, smeju se zlobno dobitnici nagrada, čujem ih kako ćuće i domunđavaju se, gledaju ispod oka u mene, golorukog, bez diplome i povelje, gledaju preko naočara, vratovi im se izvijaju „Jao, to je onaj prosečnik, ah kako je samo prosečan, džemper mu je baš bez veze, stopalo mu je nekako neusklađeno za to vitko telo, da je nos bar narogušeno orlovski nego nekako lepuškast pa sav prosečan, pih.”

Lutore, izvini. To je sve što piše u posveti mog četvrtog romana.

* * *

Ja, Slobodan Karl, vodič vikend-tura i tek povremeno pisac u onom opšteprihvaćenom smislu reči svim silama odlažem da budem dobar čovek. Delimičan razlog leži u tome jer sam nevoljan da presečem i kažem „E od danas ideš kanonski, ideš šablonski, ideš onako kako nalažu zakonodavci života ispunjenog predstavom o blagom, ali stalnom napretku.” Ipak, to pobedničko shvatanje da je dobro bez ikakve sumnje u meni, opipljivo, poznatog oblika i mehanizma sa preciznim korisničkim uputstvom, kao i da mogu da ga aktiviram gde, kada i u meri kojoj želim, ironično samo otežava njegovu primenu. Nije to ono nadmeno „mogu, ali ne želim”, više je „mogu, ali daj još ovoga drugog što me uspaljuje, draži, vozi, nosi, baca

levo-desno i kad zatreba prijatno ošamuti kao džinovska pesnica u bokerskoj rukavici”. Strah, neodraslost, alavost... svaku kvalifikaciju priznajem i ne tražim ama baš nikakav oprost. Šta će mi. Samo mislim da taj brisani prostor između načelne dobrote i spoznaje da je ista ipak draža tek kad je nadohvat ruke moje prosečne grehe i slabosti (a mogu li biti drugačiji gresi i slabosti jednog prosečnog pisca) čini začinjelijim. Zvezdana kaže da je ta ispružena ruka koja nikad ne dodirne moj životni nektar. Dugo sam se plašio užasavajuće mogućnosti da prokrastinacija znači da ja ne volim pisanje i da time samo tražim nalete hormona sreće koji me odaljavaju od onog što bi trebalo da radim. Kasnije sam to prihvatio samo kao ubedljivo ispotpolovičnu istinu jer čak i da zaista prezirem taj osećaj kada se slovni karakteri pojavljuju levo od trepćućeg kursora i ako bih radije gurao nos u rupu na zidu i satima čačkao pupak umesto da pišem, to bih pripisao mojim biološkim težnjama da sputaju nesuvislo trošenje energije pa tek onda, na vrhu prsta, preziru prema pisanju. Jer kaže grandiozni Čehov o svom delu, ali nije isključeno da je u pitanju apokrif: „Ništa od ovog ne bi nastalo bez dovoljno ljubavi i ništa se ne bi održalo bez malo slatkog prezira prema sebi.”

* * *

Meni je svaki dan odlaganja bio ispunjen koktelom jutarnjeg užasa i večernjeg olakšanja koji sam cevčio unedogled. Zvezdana je očekivala taj prsten, ne kao srećnu ceremoniju, ne kao novu sponu, već

isključivo kao olakšanje. Ničim to nije nagoveštavala, mogli smo da obrnemo hiljadu godina bez tih nekoliko grama dragocenog metala, ali sam znao – želela ga je. Pet sekundi na prstu, jedan osmeh iskrene sreće pa nek ide u kutiju, kutija u fioku, a kad je otvori za koju godinu dobiće parče uspomene. Strpljiva kao kamen, prepustila je odluku meni. Ja se nisam ni nećkao ni premišljao. Štaviše, znao sam epilog još od starta čini mi se, peti dan naše veze ili deveti, možda jedanaesti ili devetnaesti, bilo je samoobjašnjivo, bistro i lišeno bilo kakve hamletovske dileme. Zvez ili Zvezdočka, kako sam imao običaj da je zovem kada sam nadahnut i bezbrižan, kada hoću pažnju, kada želim nešto da joj objasnim i prodam, kada se bestidno vadim iz svakog moralnog posrnuća u koje sam voljno zaglibio, priralsla je mom srcu spontano, ne zaokrenuvši ni za jotu trajektoriju po kojoj sam taljigao tamo gde sam želeo a jedino i mogao – ka životnom ničemu. Ne kažem da ona to nije želela da uradi, bila je jednostavno hrabra da me pusti ne usmeravajući me. Rekla je: „Ja ću da te zalivam a ti rasti gde želiš. Ali da mirišeš lepo.” Još je rekla: „Piši, putuj, budi odsutan kad hoćeš, ali piši i za mene, putuj i za mene i budi tu kad meni treba, a ja ne trošim obilato, ja sam umnogome samodovoljna, meni je potreban mali znak, simbol podrške, snažan biceps i snažna reč, ponekad maljava prsa umesto jastuka sa memorijskom penom i beskompromisan seks umesto sitkoma. Nije dobro kad gledam sitkome, izvetriću. I potrebno mi je da malo zaboravim prošlost koja me čini tužnom.”

Lep prsten sa kamičkom osrednje dragosti na vrhu migoljio se pod znojavim prstima u džepovima

zimskih jakni, pantalona i šortseva za trčanje. Moji scenariji njenih iznenađujućih vrisaka, radosnih da-ova, onesvešćujućih ne-mogu-da-verujem-a bili su živopisni, toliko da mi je bilo draže da ih u mašti sakupljam nego da ih iskusim na svojoj koži. A onda je Zvezdana, uz partiju kokica i nedinamičan serijski program neke udaljene sezone, već dopola umornih očiju zaprosila mene. Bio sam zatečen očekivanim.

– Sigurna si?

– Aha. Radila sam dva testa pa danas išla kod ginekologa. Beta HCG je trideset hiljada. Hormoni ne lažu.

Pružio sam ruku da čestitam.

3. NAJSLABIJI BITAN LIK

VELIZAR CVETKOVIĆ BOBOTA, po vokaciji virtuozni književni kritičar frilenser, po karakteru stalni član Kulovske akademije nauka i umetnosti, uzeo me je na zub još od samog starta moje najuslovnije moguće rečeno spisateljske karijere. Taj samoproглаšeni amalgam Danila Kiša i Hantera Tompsona već petnaest godina ne propušta priliku da secira moje pisanje tako britko i temeljno, a rezultati tog psihodeličnog časa anatomije budu takvi da se ja iskreno zapitam da li takva osoba uopšte može da ima i trun empatije. Da budem iskren, njegove kritike su zastrašujuća ali veličanstvena dela, delom zbog nadahnutosti i unikatnog stila, ali više jer Velizar frapantno uviđa sve moje nedostatke i ne libi se da ih izvrne na postavu pa se nakon svake njegove kritike osećam kao mečka koju vodaju od sela do sela. Ponekad pomislim da Velizar nije nikakav materijalni stvor, već moja podivljala savest, da ne postoji izvan moje mašte, da je samo fragment podsvesti, ružan san koji se ponavlja ili izgladneli Behemot sa viljuškom i samo jednom funkcijom – da me podseća da nisam ono što bih mogao da budem. Da li sam se nekad usprotivio i odgovorio na neko Cvetkovićevo razapinjanje? Naravno da

ne, to bi bio salto mortale. Previše toga je na njegovoj strani; on je pre svega toliko nadmoćan u poznavanju književne materije da bi to bilo mačevanje trulom daskom protiv hirurškog čelika i, još bitnije, kulovski velemajstor je po opredeljenju otpadnik od društva naročito onog konformističkog i establišmentskog dela, večiti kontraš, beskrupulozan, dokon i beskrajno zanimljiv da sam ubeđen da bi samo jedan moj odgovor izazvao takav cunami njegove goropadnosti da bi naredno putovanje mečke po selu moglo da bude i poslednje. Stoga trpim i ćutim, znam neke bolje od sebe koje i u zagrobnom životu progoni, mažući im grobove fekalijama (ubeđen sam da pored metaforičkog mazanja, to radi i doslovno pod okriljem noći).

Da ponovo budem iskren, Cvetković ne misli da sam ja lošiji pisac nego što jesam, a svakako ne misli da sam gori od moje subjektivne procene. On kaže da sam prosečnjak, običnjara, prebrašnjavljeni patišpanj bez nadeva, bakteriološki ispravan, ali hemijski upitan fluid i tako dalje; uvek iskoristi neku slikovitost sa one strane pameti da opiše moje nedonošče od romana. „Objavljeno valja kritikovati, inače će da obogalji nedužnog”, kaže. Bobota mi zamera štošta, spisak je predugačak, ali ono za šta se on poslovično hvata kada je u pitanju moj rad je da isti hronično pati od autističnosti nekog od presudnih likova u romanu. Takav – najslabiji bitan karakter – čini nemogućim da moje pisanje izroni iznad otužne bljutavosti i inficira čitaoca. I priznajem, u pravu je. Moji romani pate od sindroma klimavog točka jer iznova i iznova neke od najbitnijih likova (ponekad, da zlo bude

veće, to bude baš glavni) kriminalno razradim da čitalac sigurno oseti fizičku bol. On (čitalac) ne uspeva da svari niti da ignoriše ispraznost tog karaktera koji nosi ili pridržava ideju romana da u jednom trenutku dolazi do implozije, pažnja kolapsira, knjiga je odbačena, naredna se ne kupuje, tiraž opada ili u najboljem slučaju tavori, a ja nastavljam da živim definiciju osrednjosti na usamljenom vrhu Gausove krive skribomanije. Tačno reče i osta u pravu Velizar Cvetković Bobota.

Velizar Bobota i moja već dve godine bivša supruga Zvezdana imaju isti doživljaj kada razmišljaju o meni. Oni kao da kažu: „Mogao bi, ali ga ili zbole ili samo beskrajno uživa u saznanju da bi mogao i to je tako odvratno.” Ja sam, na moju veliku žalost, najslabiji bitan lik upravo u životu bivše supruge. Ona je tu daleko više na gubitku nego Cvetković jer na svetu postoji mnogo pisaca i još više romana, a Zvezdana ima tek jednog bivšeg muža.

Previše jasno se sećam prvog povratka u nekadašnje zajedništvo. Znam koja je zaprška mirisala u hodniku Zvezdanine zgrade (neuspeli bešamel iz stana komšinice Mire) kada sam vraćao Gavru sa premijernog vikenda nakon razvoda. Ratni veterar Strahinja je kašljao na drugom, suvo i prigušeno. Biće mi ga žao uskoro. Sijalica je crkla na trećem. Na četvrtom sam uzeo vazduh.

– Što smo stali, tata?

- Da se odmoriš.
- Nisam umoran.
- Crven si u licu.
- Možda je od vetra.
- Ti si crven u licu, tata. Kao paradajz neki.
- Možda je od vetra.

Sećam se kako sam pre deset godina uz ove iste stepenice gotovo sam izneo kauč i kao praznu kartonsku kutiju ga ubacio u prvi zajednički bračni dan. A pre dve godine, mesec i devet dana, jedva sam se popeo sa četvrtog na peti sprat.

Ključ rotira u bravi. Zvezdana, kao loše nacrtana karikatura stoji centrirana u ragastovu ulaznih vrata dok se nas dvojica valjamo uz stepenice. Položajem kom je nedostajalo poluautomatsko naoružanje u desnoj ruci je nedvosmisleno ucrtavala novu granicu; to više nije moj dom, predajem maloletnog sina drugom roditelju i vidimo se ponovo za vikend, kako je predložio sudija u ime pravde. Zbunjeni Gavra samo je mahnuo u mom pravcu, dopustio da ga Zvezdana zagrlji i poljubi u glavu i nestao u utrobi stana. Rekao sam nešto usputno što je trebalo da bude duhovito, nekad i jeste bilo, sećam se smeha, iskrenog grohota, a sada je zvučalo nekako kao aforističarski izbljuvak, na šta je Zvezdana samo promrljala nešto u bradu. Ona ne razgovara sa mnom, priča reda radi. Verovatno najtrapaviji dijalog bivših supružnika u istoriji, toliko loš da me je sramota i da ga napišem. A sećam ga se od reči do reči, svih dvadeset i devet izgovorenih.

Treba da odem i okrenuti se za sto osamdeset stepeni deluje neizvodljivo. Udiše mi se zagoreli bešamel

koji se širi hodnikom zgrade kao zarazna bolest. Podmlađuje mi se ratni veteran Strahinja, leči mi se njegov zloćudni tumor na plućima. Gleda mi se Zvezdana. Nije da patim za njom, niti je volim kao ženu, volim je kao lepe detalje iz prošlosti, volim je kao veliko mekano ćebe, volim je kao ogledalo u kom sam nekad izgledao kao grčko božanstvo, snažan i razuzdan. Volim njen izraz lica, pola iznenađen, četvrt zadivljen, šestinu topao, resto zavodljiv, a celishodno iskren. Gleda mi se Zvezdana, ali njeno lice je sada katatonično: izgužvane bore, raspukli podočnjaci i usporeno treptanje koje govori doviđenja. Čitam i olakšanje tu negde u ćošku posivelih usana. Umorna je i zdrava, kao posle uspešne operacije. A i bolest je bila čudna. Njen nestanak nije za slavlje, više je za preispitivanje. I tako me ona s naporom gleda i možda se preispituje. A možda i gleda kroz mene, možda i ne zna da sam tu, možda misli da sam otišao ili nikad nisam ni postojao. Možda želi da kaže: „Da si me bar povredio kao dobar čovek ili kao loš čovek, nego si jedan izrežirani performans, jeftin vatromet, a ja ukočenog vrata i dalje gledam u mesto gde je puklo.”

– Sledeći vikend sam u Budimpešti. Vidimo se za dve nedelje, Zvez.

– Mhm.